

Vypadá jako ilustrace vystřižená z nějakého románu Karla Maye, ale na rozdíl od nich - zcela vymyšlených – zobrazuje docela konkrétní osobu i příběh:

Můj nejvěrnější přítel z mládí pan J.S. (1889 – 1969) strávil sedm let (1913 - 1920) jako zemědělec – kolonista v hraniční oblasti Argentiny zvané Grand Chaco mezi krajany, kteří kultivovali tento kraj. Nesmíme si ovšem představovat, že asi čtyřicet rodin, převážně pocházejících z Moravy, žilo pohromadě – obývaná oblast měla rozlohu asi poloviny Moravy, přičemž každá rodina obhospodařovala stohektarový díl (po určité době se tato půda měla stát jejich vlastnictvím) . Takže vzdálenosti mezi jednotlivými „estanciami" byly dosti velké.

Nejbližšímu sousedovi začala jeho dobytek v ohradě decimovat po nocích nějaká šelma. Požádal proto pana J.S., jestli by mu nepomohl hlídat, případně jej nežádoucího predátora zbavit. A podařilo se ! Díky tomu, že pan J.S. byl už v tu dobu vášnivým fotoamatérem, dochovala se do dnešních dnů nejen jaguáří kůže a lebka (kterou čistě obrali termiti) , ale i tato fotografie . Pro zasvěcené : negativ je skleněná deska 9x12 cm, všechny fotografie autor na rubu pečlivě popsal – tato je z r. 1914, tedy právě sto let stará. A ještě malý dodatek – amatérské fotografování v pusté jihoamerické pampě samo o sobě bylo jedno velké dobrodružství, neboť při návštěvě většího města (asi tak jednou-dvakrát do roka) , kdy „normální" osadníci nakupovali nezbytnosti k chodu domácnosti, jako sůl, petrolej, zápalky ..., musel dotyčný myslet na „předzásobení se" i fotografickými potřebami – skleněnými deskami, papíry, vývojkou a ustalovačem a podobně , nemluvě o náročnosti finanční...

Já sám jsem poznal pana J.S. , když mu bylo šedesátšest let (byl o 53 roků starší než já) , takže jsem jen těžko chápal, že starý pán, který by klidně mohl být mým dědečkem, je tentýž, jako mladík v sombrero, se šviháckým knírkem a ve vysokých botách a navíc doslova na druhém konci světa.

A takto jsem ho o 45 let později zachytil já: